



1

Una festa al Palau Nou

L'Imperi rus ocupava tot l'est d'Europa i el nord d'Àsia, l'anomenada Sibèria. A Moscou, la capital imperial, el **tsar** feia una festa al Palau Nou. Tothom semblava feliç i despreocupat. Però, en un racó de la sala de ball, el tsar i un general del seu exèrcit parlaven de la invasió dels **tàrtars**.

—Quines notícies en tenim, general?

—Els tàrtars avancen des de l'Àsia Central cap a Sibèria, Majestat —va contestar el general Kissoff.

El **tsar** és el nom que es donava a la màxima autoritat de l'Imperi rus, és a dir, a l'emperador de Rússia.

Els **tàrtars** eren un poble de l'Àsia Central que va conquerir part d'Europa.

—Han travessat el riu Obi? —va preguntar el tsar.

—No, Majestat.

—I què sabem d'Ivan Ogareff?

—Després que l'expulssessin de l'exèrcit,
es va ajuntar amb els nostres enemics, els tàrtars
—va contestar el general.

—Informeu-me del que passi cada hora.
I no ho digueu a ningú més.

—A les vostres ordres, Majestat.

El general Kissoff se'n va anar,
i el tsar va tornar al ball com si no passés res,
dissimulant la seva preocupació.

Durant molt de temps,
els tàrtars havien viscut en tribus aïllades,
però ara s'havien ajuntat i eren molt poderosos.
El seu exèrcit amenaçava l'Imperi rus.

Semblava que els convidats ignoressin
que aquells guerrers estaven **envaint** Sibèria.

Però hi havia algú que sabia el que passava...

Envair

un territori
és entrar-hi
a la força
per ocupar-lo
o robar-ne tot
el que hi ha
de valor.

En un altre racó de la sala de ball,
dos homes miraven la festa amb cara alegre
mentre en veu baixa comentaven les notícies.

L'un era francès i es deia Alcide Jolivet.
L'altre, Harry Blount, era anglès.
Tots dos eren periodistes
i treballaven per a diaris diferents.
Per això, quan un sabia alguna notícia
procurava enviar-la al seu diari abans que l'altre.

—Quin ball més encantador! —va dir Jolivet.

—Esplèndid! Jo ja l'he descrit per al meu diari
—va afegir Blount.

—Jo he informat el meu que el tsar sembla preocupat
—va comentar el francès.

—És clar, perquè li acaben de donar males notícies.
Els tàrtars són a prop de l'Obi —va explicar l'anglès.

—Ah, vostè ja sap que estan a punt de creuar-lo?

—Exactament, i ja n'he informat el meu diari.
Suposo que vostè ja ho ha dit al seu.

—I tant!

—Em sembla -va continuar l'anglès-
que aviat ens tornarem a trobar,
però lluny d'aquí.

—Sí, i potser no serà un lloc tan agradable
com aquest palau -va dir Alcide Jolivet.

—No... potser serà un camp de batalla
-va comentar Harry Blount.

El **telègraf** era un aparell que servia per enviar missatges a través d'un fil elèctric.

En aquell moment, el general Kissoff es va acostar al tsar i li va comunicar que els tàrtars havien tallat la línia de **telègraf** a partir de Tomsk, una ciutat de la Sibèria Occidental.

—Així, ara no puc comunicar-me amb el meu germà, el Gran Duc? -va preguntar el tsar.

Un **correu** era una persona que tenia com a ofici portar cartes, avisos, etc. d'un lloc a un altre.

—Exactament, Majestat -va afirmar el general.

—Aneu a buscar un **correu** immediatament, i porteu-me el millor que trobeu.
Haig de fer arribar un missatge al meu germà.
És un assumpte de vida o mort!

El general va sortir a buscar-lo.

Mentrestant, el tsar va parlar amb el cap de la policia.

—Què sabeu d'Ivan Ogareff? —li va demanar.

—Era un bon oficial de l'exèrcit —va dir el policia—, fins que un dia es va rebel·lar.

Aleshores el van expulsar i el van enviar a Sibèria. Al cap d'algun temps, el van perdonar i va tornar.

—I no sabeu on és ara? —va preguntar el tsar.

—No, no ho sabem, Majestat.

—Doncs jo sí que ho sé!

S'ha ajuntat amb els tàrtars.

Ha aconseguit unir-ne les diverses tribus i posar-les a les ordres del terrible **emir** Feofar.

Ara formen un exèrcit molt nombrós, que està envaint Sibèria

i està a punt d'ocupar Irkutsk, la capital.

La invasió tàrtara s'havia produït quan el Gran Duc, el germà del tsar, era a Irkutsk, i s'hi havia hagut de refugiar.

Ell era el responsable de l'expulsió d'Ivan Ogareff de l'exèrcit rus. I aquest mai no li ho havia perdonat.

Irkutsk era envoltada d'una muralla alta i sòlida.

Per això, a qualsevol exèrcit

li era molt difícil entrar a la ciutat.

Un **emir** és un príncep, un cap militar o un governador en el món islàmic.

Els espies russos havien informat el tsar
que Ivan Ogareff tenia un pla:
en arribar a Irkutsk, hi entraria sol,
fent veure que era un correu,
i intentaria que el Gran Duc confiés en ell.
Llavors despistaria els vigilants de la muralla
de la ciutat i n'obriria una porta
per deixar-hi entrar les tropes tàrtares.
A continuació mataria el Gran Duc
i després, ell, Ivan Ogareff,
es convertiria en governador d'Irkutsk.
Aquesta seria la seva venjança
per haver estat expulsat de l'exèrcit rus.

El cap de la policia, en sentir això, es va inquietar:

—Només hi ha una solució —va dir—.

Enviar un correu amb una carta per al vostre germà,
perquè l'avisí dels plans d'Ogareff.

—Ja l'he enviat a buscar —va contestar el tsar.

—Molt bé, però ha de ser el millor correu de tots,
perquè ha d'arribar a Irkutsk abans que Ogareff.
Ha de ser un correu llest, valent i ràpid.

—Així ho espero!